

บทที่ 6
องค์กรภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย

1. บริษัทประกันภัย
2. บริษัทไทยรับประกันภัยต่อ
3. นายหน้าประกันภัยต่อ
4. สมาคมที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย
 - 1) สมาคมประกันวินาศภัย
 - 2) สมาคมประกันชีวิตไทย
 - 3) สมาคมนายหน้าประกันภัย
 - 4) สมาคมตัวแทนขายประกัน
 - 5) สมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทย
5. สถาบันประกันภัยไทย
6. ผู้สำรวจค่าเสียหายทางการประกันภัย

1. บริษัทประกันภัย (Insurance Company)

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 1 ว่าบริษัทประกันภัยในประเทศไทยได้แบ่งเป็น 2 ประเภท คือบริษัทประกันวินาศภัยและบริษัทประกันชีวิต ซึ่งบริษัททั้ง 2 ประเภทมีความสำคัญยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจและการพัฒนาสังคมโดยรวม ดังนั้นนักศึกษาควรได้ทำความเข้าใจกับลักษณะงานของบริษัทประกันภัยซึ่งโดยทั่วไปสามารถแบ่งส่วนการดำเนินงานได้ดังนี้

1) การพิจารณารับประกันภัย (Underwriting)

การพิจารณารับประกันภัยเป็นงานสำคัญในเบื้องต้นของบริษัทประกันภัยในการวิเคราะห์ความเสี่ยงภัยจากใบคำขอเอาประกันภัย เพื่อการพิจารณารับประกันภัยเฉพาะรายที่มีความเสี่ยงอยู่ในระดับมาตรฐานตามนโยบายของบริษัท โดยต้องคำนึงถึงภัยทางด้านกายภาพ (Physical Hazard) และภัยทางด้านศีลธรรม (Moral Hazard) รวมทั้งประวัติการเรียกร้องค่าเสียหายที่ผ่านมาของผู้เอาประกันภัยและขอบเขตความสามารถในการรับประกันภัยชนิดนั้นของบริษัทด้วย ในการนี้อาจจำเป็นต้องใช้ข้อมูลเพิ่มเติมโดยทำการสำรวจภัยซึ่งมักจะเป็นกรณีที่มีจำนวนเงินเอาประกันสูงมาก ๆ ทั้งนี้เพราะหากบริษัทได้พิจารณารับประกันภัยด้วยความรอบคอบจะทำให้ได้ลูกค้าที่มีคุณภาพ ระดับความเสี่ยงภัยก็จะอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมซึ่งสอดคล้องกับอัตราเบี้ยประกันภัยที่บริษัทกำหนด ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการประกอบธุรกิจของบริษัท

2) การกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัย (Rating)

การกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัย หมายถึง การกำหนดจำนวนเงินตอบแทนที่บริษัทประกันภัยจะเรียกเอาจากผู้เอาประกันภัยเพื่อการคุ้มครองความเสี่ยงภัยที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต และตามที่ได้กล่าวแล้วในตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ว่าการกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยมีลักษณะแตกต่างจากการกำหนดราคาสินค้าประเภทอื่น ดังนั้นบริษัทประกันภัยจำเป็นต้องมีการพัฒนาระบบการจัดเก็บ รวบรวม และคัดเลือกข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ เพื่อนำมาใช้เป็นฐานในการคำนวณและกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยให้สอดคล้องกับระดับความเสี่ยงภัยในแต่ละสถานการณ์ ซึ่งจะทำให้บริษัทได้รับผลตอบแทนจากการดำเนินงานในรูปของกำไรที่เหมาะสม ส่งผลให้บริษัทสามารถประกอบธุรกิจต่อไปได้อย่างมั่นคงและมีเสถียรภาพ

3) การตลาดและการบริการ (Marketing and Servicing)

งานด้านการตลาดมีความสำคัญต่อบริษัทประกันภัยในด้านการสร้างผลงานทางธุรกิจให้บรรลุเป้าหมายของบริษัท แต่ด้วยลักษณะของการประกันภัยซึ่งเป็นธุรกิจประเภทบริการ ทำให้การขายประกันภัยมีความแตกต่างจากการขายสินค้าทั่วไปที่มีตัวตนชัดเจน กล่าวคือ ผู้ขายต้องมีความสามารถในการชักชวนให้ผู้ซื้อเห็นความสำคัญของการประกันภัยประเภทต่าง ๆ และยังสามารถชี้แจงให้ผู้ซื้อมีความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่อันพึงต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ตกลงกันไว้ในสัญญาเพื่อประโยชน์ที่จะได้รับอย่างเต็มที่ และโดยทั่วไปในทางปฏิบัติบริษัทประกันภัยจะอาศัยตัวแทนและนายหน้าประกันภัยในการให้คำแนะนำและชักชวนลูกค้าให้ซื้อประกันภัย ดังนั้นตัวแทนและนายหน้าประกันภัยดังกล่าวจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้มีคุณภาพที่ดียิ่งในการติดต่อชักชวนและดูแลลูกค้าอย่างสม่ำเสมอ อีกทั้งต้องสามารถเข้าใจลักษณะงานขายที่ถูกต้องและต้องสามารถแสดงจุดขายที่ชัดเจนให้ลูกค้าได้ทราบว่าการขายประกันภัยเป็นการขายบริการ ความคุ้มครองโดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของผู้เอาประกันภัยเป็นสำคัญ มิใช่เพื่อประโยชน์ในผลตอบแทนจากการขายเพียงอย่างเดียว

และด้วยสภาพการแข่งขันที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง บริษัทประกันภัยจำเป็นต้องค้นหาเทคนิคการให้บริการในรูปแบบใหม่เพื่อจูงใจลูกค้าให้เกิดความสนใจและทำการประกันภัยในขอบเขตที่สอดคล้องกับสภาพความเสี่ยงภัยและสถานภาพของแต่ละบุคคล โดยการปรับปรุงการบริการให้มีความสะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังเช่น ในปัจจุบันบริษัทประกันภัยจำนวนมากได้ขยายงานด้านการตลาดโดยการขายประกันภัยทางไปรษณีย์ การจ่ายค่าเบี้ยประกันภัยผ่านเครื่องบริการเงินด่วน (ATM) ของธนาคารพาณิชย์ และการขายประกันภัยควบกับบริการประเภทอื่น เช่น การท่องเที่ยวหรือการให้บริการประเภทต่าง ๆ ของธนาคารพาณิชย์ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อการขยายตลาดและบริการให้ลูกค้าเกิดความมั่นใจและเชื่อใจในภาพพจน์ของบริษัทประกันภัย

4) การจัดการค่าสินไหมทดแทน (Claim Administration)

การจัดการค่าสินไหมทดแทน หมายถึง การพิจารณาชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยที่บริษัทประกันภัยได้ทำไว้กับผู้เอาประกันภัย การจัดการค่าสินไหมทดแทนมีความสำคัญต่อภาพพจน์และความสำเร็จของธุรกิจประกันภัย กล่าวคือการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนถือเป็นค่าใช้จ่ายหลักซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ของบริษัท

ประกันภัย หากได้รับการจัดการที่เหมาะสมและถูกต้องก็จะเป็นผลดีต่อผลการดำเนินงานโดยรวมของบริษัท แต่หากมีการห่วงเหี่ยวหรือต่อรองเพื่อลดจำนวนค่าสินไหมทดแทนเกินสมควรก็จะทำให้ผู้เอาประกันภัยขาดความเชื่อถือในบริษัท มีผลเสียต่อการขยายตลาดในอนาคต

วิธีการพิจารณาชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของบริษัทประกันภัยจะประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

(1) การสำรวจความเสียหาย เมื่อบริษัทประกันภัยได้รับแจ้งการเกิดภัยจากผู้เอาประกันภัยแล้วจะได้ดำเนินการพิจารณาถึงสาเหตุและขอบเขตของความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยอาศัยพนักงานฝ่ายสินไหมของบริษัท หรือมอบหมายให้ตัวแทนดำเนินการ หรือใช้บริการของบริษัทสำรวจค่าเสียหายทางการประกันภัยก็ได้ทั้งนี้แล้วแต่ความเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์

(2) การประเมินความเสียหาย บริษัทประกันภัยจะพิจารณาจากรายงานการสำรวจความเสียหายว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นเข้าข่ายความคุ้มครองของกรมธรรม์ประกันภัยหรือไม่ จากนั้นจึงกำหนดมูลค่าแห่งการชดใช้โดยอาศัยหลักความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงแต่ไม่เกินจำนวนเงินเอาประกันภัย หรือตามจำนวนเงินชดใช้ที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย

(3) การชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เมื่อบริษัทประกันภัยได้ประเมินความเสียหายเรียบร้อยแล้วจะดำเนินการเจรจาตกลงชดใช้ค่าเสียหายกับผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ ถ้าผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ยอมรับจำนวนค่าเสียหายตามที่บริษัทพิจารณาเห็นสมควร บริษัทจะชดใช้ค่าเสียหายให้โดยเร็ว ในการนี้ถ้าจำเป็นต้องได้รับเอกสารประกอบการชดใช้ เช่น กรมธรรม์ประกันภัยหรือเอกสารการเข้าซื้อทรัพย์สิน บริษัทก็ต้องเรียกจากผู้เอาประกันภัยให้ครบพร้อมทั้งให้การช่วยเหลือผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามความจำเป็นเพื่อภาพพจน์ของบริษัท

5) การประกันภัยต่อ (Reinsurance)

การประกันภัยต่อ หมายถึง การกระจายความเสี่ยงภัยของผู้รับประกันภัยให้กับผู้รับประกันภัยด้วยกัน ทั้งนี้เนื่องจากความสามารถในการรับเสี่ยงภัยของผู้รับประกันภัยแต่ละรายมีข้อจำกัด จึงต้องกระจายความเสี่ยงภัยส่วนที่เกินความสามารถที่ตนจะรับไว้ได้นั้นไปให้กับผู้รับประกันภัยรายอื่น ๆ ซึ่งเรียกว่าผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer)

บริษัทประกันภัยจะทำการประกันภัยต่อเมื่อพิจารณาเห็นว่าทรัพย์สินส่วนที่เอาประกันภัยนั้นมีมูลค่าสูงมากหรือมีความเสี่ยงภัยสูง ดังนั้นจึงสามารถสรุปสาเหตุที่บริษัทประกันภัยต้องทำการประกันภัยต่อได้ดังนี้

(1) เพื่อกระจายความเสี่ยงภัยไปยังผู้รับประกันภัยรายอื่น ทำให้การรับประกันภัยของตนมีความมั่นคง

(2) เพื่อขยายขีดความสามารถในการรับประกันภัย ทำให้ธุรกิจเจริญเติบโตโดยรวดเร็ว

(3) เพื่อการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์จากการติดต่อกับบริษัทรับประกันภัยต่อในต่างประเทศ

6) การลงทุน (Investment)

เบี้ยประกันภัยที่บริษัทประกันภัยรับมาจากผู้เอาประกันภัยนั้นถือเป็นรายได้รับล่วงหน้า ซึ่งส่วนหนึ่งของเบี้ยประกันภัยนี้บริษัทประกันภัยสามารถนำไปลงทุนเพื่อหาผลประโยชน์ตอบแทนได้ โดยส่วนใหญ่แล้วบริษัทประกันชีวิตจะลงทุนทั้งในระยะยาวและระยะสั้นเพราะระยะเวลาการเอาประกันภัยค่อนข้างยาว ส่วนบริษัทประกันวินาศภัยมักลงทุนในระยะสั้นเพราะระยะเวลาการเอาประกันภัยค่อนข้างสั้นโดยทั่วไปประมาณ 1 ปี การลงทุนของบริษัทประกันภัยต้องคำนึงถึงหลักการสำคัญ 3 ประการ ได้แก่

(1) ความปลอดภัย

(2) ผลตอบแทนที่จะได้รับ

(3) ความคล่องตัวในการเปลี่ยนเป็นเงินสด

ทั้งนี้เพราะจำนวนเงินที่บริษัทประกันภัยนำไปลงทุนนั้นมีภาวะผูกพันในการชดเชยคืนให้แก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ ดังนั้นรัฐจึงได้กำหนดขอบเขตของการลงทุนให้บริษัทประกันภัยถือปฏิบัติดังที่ได้ระบุไว้ในกฎหมาย

7) การบัญชีและการเงิน (Accounting and Financing)

ฝ่ายบัญชีของบริษัทประกันภัยมีหน้าที่หลักในงานด้านการบัญชีใน 2 ลักษณะ คือ

(1) บัญชีการเงิน เป็นการบัญชีเพื่อการรวบรวม วิเคราะห์ และสรุปผลข้อมูลทางการเงินในลักษณะของงบการเงินต่าง ๆ เช่น งบกำไรขาดทุนและงบดุล เพื่อนำเสนอต่อบุคคลภายนอกบริษัท ได้แก่ ผู้ถือหุ้น เจ้าหนี้ ลูกหนี้ และหน่วยงานภาครัฐ

(2) บัญชีบริหารหรือบัญชีเพื่อการจัดการ เป็นการวิเคราะห์และจัดเตรียมข้อมูลที่สำคัญเพื่อประโยชน์ในการบริหารงานของธุรกิจ ได้แก่ การจัดทำงบประมาณ เพื่อให้ผู้บริหารหรือเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ใช้ในการวางแผน การตัดสินใจ และการควบคุมการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายของบริษัท

8) การประเมินผลข้อมูล (Evaluation)

บริษัทประกันภัยจำต้องมีการประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องทั้งในเรื่องของการพิจารณารับประกันภัย การกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัย และการชดใช้ค่าสินไหมทดแทน โดยนำผลการประเมินมาเปรียบเทียบและวิเคราะห์หาข้อบกพร่องเพื่อการปรับปรุงการดำเนินงานให้เหมาะสมกับสถานการณ์การแข่งขันที่นับวันก็จะสูงขึ้นเรื่อย ๆ และเพื่อให้การประเมินผลข้อมูลมีประสิทธิภาพ บริษัทประกันภัยจึงจำเป็นต้องพัฒนาด้านเทคโนโลยีในการจัดเก็บและประมวลผลข้อมูลให้ทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์

9) นิติการ (Legal Advising)

ในการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์มักมีปัญหาข้อกฎหมายเกิดขึ้น ดังนั้นเพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน บริษัทประกันภัยจำต้องมีฝ่ายนิติการเพื่อให้คำปรึกษา แนะนำ และตีความเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยต่าง ๆ รวมทั้งเพื่อการติดตามความเคลื่อนไหวในข้อกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการประกอบธุรกิจให้ถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนด

2. บริษัทไทยรับประกันภัยต่อ (Thai Reinsurance Co., Ltd.)

เป็นบริษัทที่ก่อตั้งขึ้นจากความร่วมมือของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจประกันภัยทั้งภาครัฐและภาคเอกชน โดยเฉพาะบริษัทประกันภัยที่เป็นสมาชิกของสมาคมประกันวินาศภัยและสมาคมประกันชีวิตไทย การประกอบธุรกิจของบริษัทไทยรับประกันภัยต่อนั้นมีขอบเขตการดำเนินงานเฉพาะด้านการประกันภัยต่อทั้งแบบเฉพาะราย (Facultative Reinsurance) และแบบสัญญา (Treaty Reinsurance) กับบริษัทประกันภัยด้วยกันเท่านั้น จะไม่ประกอบธุรกิจด้านการขายความคุ้มครองด้วยกรมธรรม์ประกันภัย

แบบต่าง ๆ ให้แก่ประชาชนทั่วไป และปัจจุบันบริษัทไทยรับประกันภัยต่อได้จดทะเบียนเป็นบริษัทมหาชนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยแล้ว

บริษัทไทยรับประกันภัยต่อมีวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการประกอบธุรกิจเพื่อเป็นคุณประโยชน์ต่อธุรกิจประกันภัยและเศรษฐกิจของประเทศเป็นส่วนรวมดังต่อไปนี้¹

- 1) เพิ่มความสามารถรับเสี่ยงภัยในประเทศให้มากขึ้น
- 2) ส่งเสริมการใช้ความสามารถรับเสี่ยงภัยภายในประเทศให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด
- 3) รับประกันต่อจากต่างประเทศ เพื่อประโยชน์ของธุรกิจประกันภัยในประเทศ
- 4) ร่วมมือและสนับสนุนนโยบายหรือโครงการประกันภัยของรัฐ เพื่อประโยชน์ของธุรกิจประกันภัยและสังคมโดยรวม
- 5) ช่วยจัดระบบการประกันต่อในประเทศให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- 6) ให้การศึกษา ส่งเสริมความรู้ และให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการดำเนินงานในธุรกิจประกันภัย
- 7) ส่งเสริมและสนับสนุนการขยายงานของธุรกิจประกันภัยทุกประเภทให้ทันกับวิวัฒนาการในต่างประเทศ
- 8) เป็นศูนย์การประมวลสถิติผลงานของธุรกิจประกันภัยในประเทศ
- 9) ลงทุนหารายได้โดยเน้นหลักในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ
- 10) ช่วยประหยัดเงินตราต่างประเทศไม่ต้องจ่ายเป็นค่าเบี้ยประกันภัยให้กับบริษัทประกันภัยต่อในต่างประเทศ เพราะเป็นบริษัทที่รับประกันภัยต่อได้เองในประเทศ

นอกจากบริษัทไทยรับประกันภัยต่อซึ่งก่อตั้งขึ้นเพื่อการรับประกันภัยต่อจากบริษัทประกันภัยทั้งภายในและภายนอกประเทศไทยแล้ว ยังมีบริษัทประกันภัยต่อแห่งเอเชีย (Asian Reinsurance Corporation) ซึ่งเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดยความร่วมมือของรัฐบาลจากประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคเอเชีย รวม 10 ประเทศ คือ อินเดีย ออสเตรเลีย บังคลาเทศ ภูฏาน ศรีลังกา อิหร่าน สาธารณรัฐประชาชนจีน ฟิลิปปินส์ เกาหลีใต้ และประเทศไทย มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในประเทศไทย ทำหน้าที่รับประกันภัยต่อทั้งแบบ

สัญญาและแบบเฉพาะรายจากบริษัทประกันภัยทั่วไปทั้งที่เป็นสมาชิกและไม่ใช่มชิก และให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาตลาดประกันภัยต่อของประเทศสมาชิก รวมทั้งให้ความร่วมมือในการส่งเสริมธุรกิจประกันภัย

3. นายหน้าประกันภัยต่อ (Reinsurance Broker)

หมายถึงคนกลางที่ทำหน้าที่จัดการประกันภัยต่อให้กับบริษัทประกันภัยในกรณีที่บริษัทประกันภัยจำเป็นต้องกระจายความเสี่ยงภัยอันเนื่องจากการรับประกันภัยในรายที่มีทุนประกันสูงเกินกว่าส่วนของเงินกองทุนของบริษัทประกันภัยแต่ละแห่งจะสามารถรับภาระได้ หรือในรายที่มีความเสี่ยงภัยสูง นายหน้าประกันภัยต่อจะรับงานจากผู้เอาประกันภัยต่อ (บริษัทประกันภัยรายแรก) แล้วนำไปทำการประกันภัยต่อกับผู้รับประกันภัยต่อทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ โดยได้รับค่านายหน้า (Commission) เป็นค่าตอบแทนในการดำเนินการ นายหน้าประกันภัยต่อที่ดีต้องมีความรู้ในเรื่องประกันภัยเป็นอย่างดี และต้องสามารถให้บริการลูกค้าโดยการจัดให้ทำการประกันภัยต่อกับบริษัทประกันภัยต่อที่มีฐานะการเงินที่มั่นคงและมีศักยภาพในการดำเนินการรับประกันภัยต่อเป็นที่เชื่อถือได้

นายหน้าประกันภัยต่อมีหน้าที่ที่สำคัญ ดังนี้

- 1) จัดทำสัญญาประกันภัยต่อ
- 2) รวบรวมค่าเบี้ยประกันภัยจากผู้เอาประกันภัยต่อ (บริษัทประกันภัยรายแรก) เพื่อส่งไปให้ผู้รับประกันภัยต่อ และรวบรวมเงินค่าสินไหมทดแทนจากผู้รับประกันภัยต่อแต่ละรายมาจ่ายให้ผู้เอาประกันภัยต่อเพื่อจ่ายให้ผู้เอาประกันภัยต่อไป
- 3) ให้ความเข้าใจแก่ลูกค้าเกี่ยวกับเงื่อนไขข้อคุ้มครองในกรมธรรม์ประกันภัย และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อลูกค้าโดยสุจริตใจ

4. สมาคมที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย

สมาคมที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยที่สำคัญ ได้แก่

1) สมาคมประกันวินาศภัย (The General Insurance Association)

1.1) ความเป็นมา

ก่อนที่จะมีการก่อตั้งสมาคมประกันวินาศภัย ได้มีบริษัทประกอบกิจการประกันวินาศภัยหลายบริษัทซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัยหรือความผาสุกแห่งสาธารณชน พ.ศ. 2471 บริษัทดังกล่าวจำแนกออกได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ บริษัทยุโรป บริษัทจีน และบริษัทไทย โดยบริษัทยุโรปได้รวมเป็นสมาคมขึ้นกับสมาคมในสหราชอาณาจักร ส่วนบริษัทจีนและบริษัทไทยซึ่งเป็นกลุ่มบริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทยได้ดำเนินการจดทะเบียนเป็นสมาคมประกันภัยเงินแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2460 และสมาคมประกันภัยแห่งประเทศไทยเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2485

ต่อมารัฐบาลได้ตราพระราชบัญญัติสมาคมการค้า พ.ศ. 2509 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 27 เมษายน 2509 โดยมีกรมการค้าภายใน กระทรวงเศรษฐกิจ (กระทรวงพาณิชย์ในปัจจุบัน) เป็นผู้ดูแลรับผิดชอบให้มีการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ สมาคมทั้งสามดังกล่าวจึงได้ตั้งคณะกรรมการพิเศษขึ้นเพื่อพิจารณาดำเนินการร่วมกันเป็นสมาคมเดียว โดยนายกสมาคมของทั้งสามสมาคมได้เป็นตัวแทนไปจดทะเบียนเป็นสมาคมประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัติสมาคมการค้า พ.ศ. 2509 ซึ่งได้รับอนุญาตเป็นทางการเมื่อวันที่ 6 เมษายน 2510 และปัจจุบัน (พ.ศ. 2539) สมาคมประกันวินาศภัยประกอบด้วยสมาชิกรวม 62 บริษัท

1.2) วัตถุประสงค์

สมาคมประกันวินาศภัยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้²

(1) ส่งเสริมและสนับสนุนการประกอบวิสาหกิจอันเกี่ยวกับการประกันภัย

(2) สนับสนุนและช่วยเหลือสมาชิก แก่ไขอุปสรรคข้อขัดข้องต่าง ๆ รวมทั้งเจรจาทำความตกลงกับบุคคลภายนอก เพื่อประโยชน์ร่วมกันในการประกอบวิสาหกิจที่อยู่ในวัตถุประสงค์

- (3) ทำการวิจัยและให้คำแนะนำและความช่วยเหลือแก่สมาชิกเกี่ยวกับการประกอบวิสาหกิจประเภทที่อยู่ในวัตถุประสงค์
- (4) ส่งเสริมความร่วมมือ ความสามัคคี และการแลกเปลี่ยนความเห็นระหว่างสมาชิก
- (5) ประนีประนอมข้อพิพาทระหว่างสมาชิก หรือระหว่างสมาชิกกับบุคคลภายนอก
- (6) ร่วมมือกับรัฐบาลในการส่งเสริมกิจการของสมาชิกและสมาคม
- (7) วางระเบียบให้สมาชิกปฏิบัติหรืองดเว้นการปฏิบัติ เพื่อให้การประกอบวิสาหกิจเกี่ยวกับการประกันภัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อย
- (8) สมาคมการค้ำนี้ไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะดำเนินการในทางการเมือง
- (9) สอดส่องติดตามความเคลื่อนไหวของกิจการประกันภัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่การประกอบธุรกิจประกันภัยและเศรษฐกิจของประเทศ
- (10) ให้การศึกษา แลกเปลี่ยน และเผยแพร่ความรู้ในทางวิชาการตลอดจนข่าวสารอันเกี่ยวกับธุรกิจประกันภัย
- (11) ทำสถิติหรือเอกสาร รวมทั้งทำการวิจัยเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจประกันภัย
- (12) ร่วมมือกับรัฐบาลในการส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย และกำหนดระเบียบการต่าง ๆ ให้สมาชิกถือปฏิบัติหรืองดเว้นการปฏิบัติ เพื่อให้การประกอบธุรกิจประกันภัยดำเนินการไปโดยเรียบร้อย
- (13) เสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการประกันภัยต่อหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องหรือสถาบันอื่น ๆ
- (14) จัดตั้งสโมสรและอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการสวัสดิการสมาชิกตามระเบียบการซึ่งคณะกรรมการบริหารจะได้กำหนด

1.3) บทบาทของสมาคมประกันวินาศภัย

สมาคมประกันวินาศภัยมีบทบาทในการพัฒนาอุตสาหกรรม
การประกันภัยดังนี้

(1) บทบาทในการประสานงานเพื่อความร่วมมือกับหน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

(1.1) ประสานงานเพื่อส่งผู้แทนเข้าร่วมกับหน่วยงาน
ราชการเพื่อพิจารณาปรับปรุงข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย เช่น การส่งผู้แทน
เข้าร่วมกับกรมการประกันภัยเพื่อพิจารณาปรับปรุง พ.ร.บ. คຸ້ມครองผู้ประสບภัยจากรถ
พ.ศ. 2535

(1.2) ประสานงานเพื่อขอความร่วมมือจากสถาบันใน
ต่างประเทศเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือสนับสนุนงานด้านวิชาการ เช่น การได้รับ
ความสนับสนุนจาก The Marine and Fire Insurance Association of Japan Inc. และ
The Non-Life Insurance of Japan ให้สมาคมดำเนินการสอบคัดเลือกผู้สมัครรับทุนไป
ศึกษาและอบรมวิชาการประกันภัยที่ประเทศญี่ปุ่น

(1.3) ร่วมมือกับสมาคมประกันชีวิตไทย เป็นเจ้าภาพ
จัดประชุม 1st Asian Insurance Congress ซึ่งมีผู้เข้าร่วมประชุมจากต่างประเทศ 163 คน
และในประเทศ 192 คน

(1.4) ให้ความร่วมมือกับกรมการประกันภัยในการจัด
สัมมนาผู้บริหารระดับสูงของธุรกิจประกันภัย

(1.5) เสนอนโยบายการสร้างความสัมพันธ์แลกเปลี่ยน
ความคิดเห็นระหว่างกรมการประกันภัยกับธุรกิจประกันภัยอย่างสม่ำเสมอ

(2) บทบาทในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เพื่อภาพพจน์ของ
ธุรกิจ ได้แก่

(2.1) จัดทำวารสารสมาคมประกันวินาศภัย เผยแพร่
ความรู้ด้านประกันวินาศภัยแก่หน่วยงานและผู้สนใจทั่วไป

(2.2) ให้ความร่วมมือในโครงการรณรงค์ของหน่วยงาน
ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น การให้ความร่วมมือส่งเสริมและสนับสนุนแผนงานของกองบัญชาการตำรวจนครบาลในการรณรงค์อุบัติเหตุการ

จรรยา ระเบียบและวิธีการปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อนำไปเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ให้ประชาชนทราบ

(3) บทบาทในการสนับสนุนกิจกรรมเพื่อการพัฒนาธุรกิจประกันภัย ได้แก่

(3.1) จัดอบรมและสัมมนาทางวิชาการด้านการประกันวินาศภัย เช่น จัดอบรมโครงการพัฒนาผู้บริหารธุรกิจประกันวินาศภัย

(3.2) ให้การสนับสนุนสถานการศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับการประกันภัย เช่น ให้ทุนการศึกษาแก่นักศึกษาระดับปริญญาโทในการทำวิจัยและวิทยานิพนธ์

(3.3) จัดตั้งสำนักงานอนุญาโตตุลาการสมาคมประกันวินาศภัยเพื่อดำเนินการระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นในวงการประกันภัยโดยอนุญาโตตุลาการ

(3.4) ร่วมกับสมาคมประกันชีวิตไทย และสำนักงานประกันภัย (กรมการประกันภัยในปัจจุบัน) จัดตั้งสถาบันประกันภัยไทย เพื่อเป็นศูนย์กลางให้การสนับสนุนการศึกษาด้านการประกันภัยในระดับวิชาชีพ

2) สมาคมประกันชีวิตไทย (The Thai Life Assurance Association)

2.1) ความเป็นมา

เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2495 กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจประกันชีวิตในประเทศไทยได้ร่วมกันจัดตั้งคณะทำงานเพื่อดำเนินการก่อตั้งสมาคมประกันชีวิตแห่งประเทศไทยขึ้น เพื่อเป็นศูนย์รวมในการพัฒนาธุรกิจประกันชีวิตให้มีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นไป ต่อมารัฐบาลได้ตราพระราชบัญญัติสมาคมการค้า พ.ศ. 2509 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 27 เมษายน 2509 เป็นต้นไป โดยมีกรมการค้าภายใน กระทรวงเศรษฐกิจ (กระทรวงพาณิชย์ในปัจจุบัน) เป็นผู้ดูแลรับผิดชอบให้มีการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติสมาคมประกันชีวิตแห่งประเทศไทยจึงได้เปลี่ยนชื่อเป็น สมาคมประกันชีวิตไทย เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2510 เพื่อให้สอดคล้องกับข้อบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว และปัจจุบัน (พ.ศ. 2539) สมาคมประกันชีวิตไทยประกอบด้วยสมาชิกรวม 12 บริษัท

2.2) วัตถุประสงค์

สมาคมประกันชีวิตไทยมีวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้³

- ความมั่นคง
- (1) ส่งเสริมกิจการประกันชีวิตให้ก้าวหน้าและดำเนินไปด้วยความมั่นคง
 - (2) ส่งเสริมการดำเนินงานของบริษัทประกันชีวิตให้อยู่ในขอบเขตของศีลธรรมอันดี และดำเนินการตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด
 - (3) ป้องกันมิให้ผู้ใดแอบอ้างเอาธุรกิจประกันชีวิตไปใช้เป็นเครื่องมือในทางมิชอบ
 - (4) ส่งเสริมความสามัคคี ความร่วมมือ และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างสมาชิกและบริษัทประกันชีวิตต่าง ๆ
 - (5) ส่งเสริมการศึกษา การค้นคว้าทางวิชาการ เพื่อนำออกปฏิบัติและเผยแพร่ให้พนักงานตัวแทนประกันชีวิต บริษัทประกันชีวิต ผู้เอาประกันภัย และประชาชน ได้ทราบถึงคุณประโยชน์ของการประกันชีวิตอย่างแท้จริง
 - (6) สนับสนุนช่วยเหลือสมาชิกในการเจรจาแก้ไขปัญหากับบุคคลภายนอกเพื่อประโยชน์ร่วมกัน
 - (7) ร่วมมือกับรัฐบาลเสนอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อหน่วยราชการและสถาบันที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนากิจการประกันชีวิตให้เจริญก้าวหน้า
 - (8) กำหนดให้มีระเบียบข้อบังคับเพื่อให้สมาชิกปฏิบัติหรืองดเว้นปฏิบัติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ธุรกิจประกันชีวิตดำเนินไปอย่างมีระเบียบและอยู่ในความเชื่อถือของประชาชน ภายใต้ขอบเขตของกฎหมายและหลักวิชาการประกันชีวิต
 - (9) ดำเนินกิจการอื่น ๆ ที่จำเป็นและสมควร เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของสมาคมภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย

2.3) บทบาทของสมาคมประกันชีวิตไทย

สมาคมประกันชีวิตไทยมีบทบาทในการพัฒนาอุตสาหกรรมการประกันภัยดังนี้

- (1) บทบาทในการประสานงานเพื่อความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

- (1.1) ให้ความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐในการพิจารณาปรับปรุงข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย เช่น การเข้าร่วมพิจารณาแก้ไขปรับปรุง พ.ร.บ. ประกันชีวิต พ.ร.บ. ประกันวินาศภัย และ พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535

(1.2) ร่วมมือกับกระทรวงพาณิชย์และกระทรวงการคลังระงับการทำประกันชีวิตเป็นเงินตราต่างประเทศ

(1.3) เสนอให้รัฐบาลพิจารณาลดหย่อนภาษีเงินได้จากเบี้ยประกันชีวิต

(1.4) ให้ความร่วมมือกับกรมการประกันภัยในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ร่วมเป็นคณะทำงานพิจารณากำหนดแผนพัฒนาและส่งเสริมธุรกิจประกันภัย และเข้าร่วมเป็นกรรมการศึกษาวางมาตรการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการ

(1.5) เสนอกรมการประกันภัยพิจารณาแก้ไขประกาศกระทรวงพาณิชย์เรื่องการวางเงินสำรองประกันภัยใหม่

(1.6) ให้ความร่วมมือส่งข้อมูลเกี่ยวกับ AIDS ซึ่งเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันในกลุ่มประเทศ Asian

(2) บทบาทในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เพื่อภาพพจน์ธุรกิจได้แก่

(2.1) เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการประกันชีวิตและประโยชน์ที่จะได้รับแก่ผู้สนใจ โดยทำเป็นคู่มือการพิจารณาก่อนและหลังการทำประกันชีวิต

(2.2) จัดทำวารสารสมาคมประกันชีวิตไทย เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการประกันชีวิต

(2.3) จัดมอบเอกสารเผยแพร่ให้แก่ส่วนราชการสำนักงานประกันภัยภูมิภาคและสำนักงานเขต

(2.4) จัดมอบหนังสือจุลสารแนะนำการเรียนการสอนและหนังสือแต่คุณครูด้านการประกันชีวิต ให้กับโรงเรียนทั่วประเทศที่มีการเรียนการสอนวิชาการประกันภัย

(2.5) จัดทำแผ่นพับ “**ประกันกลุ่ม**” ออกเผยแพร่

(2.6) จัดประกวดบทความเกี่ยวกับการประกันกลุ่ม

(3) บทบาทในการส่งเสริมกิจกรรมเพื่อการพัฒนาธุรกิจ ได้แก่

(3.1) เปิดศูนย์อบรมวิชาการประกันชีวิตสำหรับพนักงาน

(3.2) เสนอรัฐบาลให้มีการบรรจุหลักสูตรประกันภัยใน

สถาบันการศึกษา

(3.3) จัดทำแบบฟอร์ม Broker เป็นมาตรฐาน

(3.4) ปรับปรุงคู่มือการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศการ

พิจารณารับประกันภัยให้เหมาะสมและสะดวกต่อการปฏิบัติมากขึ้น

3) สมาคมนายหน้าประกันภัย (The Insurance Brokers Association)

3.1) ความเป็นมา

เมื่อได้มีการประกาศให้พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2510 และพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2510 มีผลบังคับใช้ ผู้ประกอบอาชีพนายหน้าประกันวินาศภัยและนายหน้าประกันชีวิตส่วนหนึ่งได้ร่วมกันจัดตั้งสมาคมนายหน้าประกันภัยขึ้นในปี พ.ศ. 2512 เพื่อการพัฒนาอาชีพนายหน้าประกันภัยให้มีประสิทธิภาพและปัจจุบัน (2539) สมาคมนายหน้าประกันภัย ประกอบด้วยสมาชิกรวม 42 ราย

3.2) วัตถุประสงค์

สมาคมนายหน้าประกันภัยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้⁴

(1) เพื่อคุ้มครองส่งเสริมสนับสนุนธุรกิจและสวัสดิภาพของนายหน้าประกันภัย และร่วมมือกับราชการและบริษัทประกันชีวิตและบริษัทประกันวินาศภัย ในอันที่จะช่วยให้กิจการประกันภัยมีคุณค่าต่อสังคมกว้างขวางยิ่งขึ้น

(2) เพื่อธำรงไว้ซึ่งเกียรติ ศักดิ์ศรี และความสามัคคีในระหว่างมวลสมาชิก

(3) สนับสนุนและช่วยเหลือสมาชิกแก้ไขอุปสรรคข้อขัดข้องต่าง ๆ รวมทั้งเจรจาทำความตกลงกับบุคคลภายนอกเพื่อประโยชน์ร่วมกัน

(4) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการประกอบอาชีพของนายหน้าประกันภัย ส่งเสริมคุณภาพของนายหน้าประกันภัยให้เข้ามาตรฐาน แลกเปลี่ยนและเผยแพร่ความรู้ในทางวิชาการ การขยายงาน ตลอดจนข่าวสารอันเกี่ยวกับอาชีพนายหน้าประกันภัย

(5) เพื่อให้ความช่วยเหลือและบริจาคในการกุศลต่อผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ โดยเฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย

(6) เพื่อร่วมมือ ติดต่อกับ หรือเป็นสมาชิกกับสมาคมอื่น ๆ ทั่วโลกที่ทำงานหรือมีวัตถุประสงค์คล้ายคลึงกับสมาคมนี้

(7) ประนีประนอมข้อพิพาทระหว่างสมาชิก หรือระหว่างสมาชิกกับบุคคลภายนอกในการประกอบอาชีพนายหน้าประกันภัย

(8) เพื่อส่งเสริมสุขภาพ พลาสมาภัย การบันเทิง และการกีฬาแก่สมาชิกของสมาคม

(9) ไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง

3.3) บทบาทของสมาคมนายหน้าประกันภัย

สมาคมนายหน้าประกันภัยมีบทบาทในการพัฒนาอุตสาหกรรมประกันภัยที่สำคัญ ได้แก่

(1) กำหนดจรรยาบรรณว่าด้วยหน้าที่และแนวทางปฏิบัติในการประกอบอาชีพนายหน้าประกันภัย

(2) ให้ความร่วมมือกับสมาคมประกันวินาศภัยในการประกอบกิจกรรมเพื่อประโยชน์ของธุรกิจประกันภัย

4) สมาคมตัวแทนขายประกัน (Underwriters Association)

4.1) ความเป็นมา

เมื่อได้มีการประกาศให้พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2510 และพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2510 มีผลบังคับใช้ ตัวแทนประกันวินาศภัยและตัวแทนประกันชีวิตส่วนหนึ่งได้ร่วมกันจัดตั้งสมาคมตัวแทนขายประกันขึ้นโดยได้รับอนุญาตให้จดทะเบียนเป็นสมาคม เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2511 และปัจจุบัน (พ.ศ. 2539) สมาคมตัวแทนขายประกันประกอบด้วยสมาชิกประเภทสามัญรวม 38 ราย และสมาชิกตลอดชีพรวม 240 ราย

4.2) วัตถุประสงค์

สมาคมตัวแทนขายประกันมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้⁵

(1) ปกป้องรักษาผลประโยชน์ของผู้เอาประกันภัย

(2) เน้นความเข้าใจ เสริมสร้างความสามัคคีให้เกิดขึ้นใน

ตัวแทนวิชาชีพขายประกันภัยทั่วทุกบริษัท

(3) จัดให้มีกิจกรรมทางวิชาการและกิจกรรมอื่นๆ ร่วมกันในอันที่จะสร้างภาพพจน์และเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ให้กับสมาชิกอย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง

(4) ประสานงานกับหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องในนามของตัวแทนประกันภัย รับปรึกษาแก้ไขปัญหามาให้เกิดความเป็นธรรมและถูกต้อง

4.3) บทบาทของสมาคมตัวแทนชายประกัน

สมาคมตัวแทนชายประกันมีบทบาทในการพัฒนาอุตสาหกรรมประกันภัยที่สำคัญ ได้แก่

(1) จัดสัมมนาทางวิชาการเพื่อบริการแก่สมาชิกของสมาคม
(2) ให้ความร่วมมือกับกรมการประกันภัยเกี่ยวกับการจัดการฝึกอบรมตัวแทนประกันชีวิตทั่วประเทศ

(3) เข้าร่วมการสัมมนาทางวิชาการของกรมการประกันภัยอย่างต่อเนื่อง

5) สมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทย

5.1) ความเป็นมา

นักคณิตศาสตร์ประกันภัย (Actuary) มีบทบาทต่ออุตสาหกรรมประกันภัยในเรื่องเกี่ยวกับการคำนวณอัตราเบี้ยประกันภัย เงินสำรองประกันภัย และมูลค่าต่าง ๆ ของกรมธรรม์ประกันภัยให้เป็นที่ยอมรับ ถือเป็นวิชาชีพสำคัญแขนงหนึ่ง และเพื่อการพัฒนาวิชาชีพแขนงนี้ให้มีความเจริญก้าวหน้า ผู้สำเร็จการศึกษาในแขนงวิชาคณิตศาสตร์ประกันภัยจำนวนหนึ่งได้มีความเห็นร่วมกันในการรวมกลุ่มเป็นสมาคมและดำเนินการจดทะเบียนเป็น “สมาคมคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทย” เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2518 ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อสมาคมเป็น “สมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทย”

5.2) วัตถุประสงค์

สมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้⁶

(1) ค้นคว้า วิจัย ส่งเสริม และเผยแพร่ความรู้ทางด้านคณิตศาสตร์ประกันภัยและวิชาการที่เกี่ยวข้องให้เจริญก้าวหน้า

(2) ช่วยเหลือทางวิชาการด้านคณิตศาสตร์ประกันภัยและวิชาการอื่นที่เกี่ยวข้องแก่นักเรียน นิสิต นักศึกษา และบุคคลที่สนใจทั่วไป

(3) เป็นศูนย์กลางแลกเปลี่ยนความคิดและความรู้ระหว่างสมาชิก

(4) ส่งเสริมสามัคคีธรรมและผดุงเกียรติสมาชิก

5.3) บทบาทของสมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทย

สมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทยมีบทบาทในการพัฒนาอุตสาหกรรมประกันภัยที่สำคัญ ได้แก่

(1) ร่วมมือกับกรมการประกันภัยและสมาคมประกันชีวิตไทย ในการสร้างตารางมรณวิสัย (Mortality Table) ของผู้เอาประกันชีวิตในประเทศไทย

(2) ร่วมมือกับกรมการประกันภัยและสมาคมประกันชีวิตไทย ในการกำหนดคุณสมบัติของนักคณิตศาสตร์ประกันภัย ผู้มีอำนาจในการคำนวณอัตราเบี้ยประกันภัยและสำรองประกันภัยตามกฎหมาย

(3) จัดการอบรมความรู้ทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับคณิตศาสตร์ประกันภัยเป็นครั้งคราว

(4) จัดการสัมมนาและบรรยายทางวิชาการ

5. สถาบันประกันภัยไทย (Thailand Insurance Institute : TII)

1) ความเป็นมา

สถาบันประกันภัยไทย ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 18 มกราคม 2523 จากความร่วมมือของสมาคมประกันวินาศภัย สมาคมประกันชีวิต และสำนักงานประกันภัย (กรมการประกันภัยในปัจจุบัน) เพื่อเป็นสถาบันการศึกษาเกี่ยวกับวิชาการประกันภัย สำหรับบุคคลที่ประกอบอาชีพธุรกิจประกันภัยโดยเฉพาะ ได้แก่ บุคลากรที่กำลังปฏิบัติงานในบริษัทประกันภัย นายหน้าประกันภัย บริษัทสำรวจค่าเสียหายทางการประกันภัย เจ้าหน้าที่จากภาครัฐ และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจประกันภัยในรูปแบบอื่น ตามแนวทางของสถาบันการศึกษาวิชาประกันภัยในต่างประเทศ โดยได้ขอความร่วมมือจากสถาบันประกันภัยแห่งประเทศนิวซีแลนด์ (Insurance Institute of New Zealand Inc : IINZ) เพื่อการสนับสนุนด้านวิชาการเกี่ยวกับหลักสูตรการประกันภัย ซึ่งได้รับความร่วมมือด้วยดี

โดย IINZ ได้รับสถาบันประกันภัยไทยเข้าเป็นสถาบันในเครือเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2523 ส่งผลให้นักศึกษาที่เป็นสมาชิกของสถาบันประกันภัยไทยได้มีโอกาสศึกษาในหลักสูตรของ IINZ ซึ่งเป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยที่สถาบันประกันภัยไทยจะทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานและอำนวยความสะดวกในเรื่องการสมัครเรียน ตารางเรียน และการจัดสอบ ในการนี้มีผู้สนใจเข้าศึกษาในหลักสูตรดังกล่าวพอสมควร

ต่อมาคณะกรรมการของสถาบันประกันภัยไทยได้มีมติให้ดำเนินการจดทะเบียนสถาบันประกันภัยไทยเป็นนิติบุคคลในรูปของบริษัทจำกัด ซึ่งได้ดำเนินการแล้วเสร็จเมื่อวันที่ 3 ตุลาคม 2531 โดยใช้ชื่อว่า “บริษัท ที.ไอ.ไอ. จำกัด” ซึ่งเป็นคำย่อของ Thailand Insurance Institute จากการถือหุ้นของ 45 บริษัทประกันวินาศภัย และ 11 บริษัทประกันชีวิต และเนื่องจากการศึกษาตามหลักสูตร IINZ นั้น นักศึกษาจะต้องศึกษาและสอบเป็นภาษาอังกฤษซึ่งเป็นอุปสรรคสำหรับบุคลากรของหน่วยงานในอุตสาหกรรมประกันภัยบางส่วน ส่งผลให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนาบุคลากรด้านการประกันภัย สถาบันประกันภัยไทยจึงได้สร้างหลักสูตรภาษาไทยขึ้นอีกหลักสูตรหนึ่งโดยอาศัยแนวทางของหลักสูตร IINZ เป็นพื้นฐาน และมีการปรับปรุงรายละเอียดบางประการให้สอดคล้องกับสภาพทางการตลาดและกฎหมายไทย ทำให้ได้รับความนิยมจากผู้สนใจเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

2) วัตถุประสงค์

สถาบันประกันภัยไทยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้⁷

(1) สนับสนุนและส่งเสริมธุรกิจประกันภัยและการศึกษาวิชาการประกันภัยให้เจริญก้าวหน้าเป็นประโยชน์แก่สาธารณชนและเศรษฐกิจของประเทศ

(2) สนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนาบุคลากรในธุรกิจประกันภัยและวงการศึกษาเกี่ยวกับการประกันภัย

(3) สนับสนุนและส่งเสริมการเผยแพร่ความรู้ การค้นคว้า และวิจัยเกี่ยวกับการประกันภัยและกิจการอื่นที่เกี่ยวข้อง

(4) ให้ความร่วมมือส่งเสริมหรือการสนับสนุนกับองค์กรหรือนิติบุคคลอื่นทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของมูลนิธิ

(5) ดำเนินการเพื่อสาธารณประโยชน์หรือร่วมมือกับองค์กรบุคคลอื่น ๆ เพื่อสาธารณประโยชน์ ทั้งนี้ไม่ได้ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการเมืองแต่ประการใด

3) หลักสูตรการศึกษา

หลักสูตรวิชาการประกันภัยของสถาบันประกันภัยไทย แบ่งออกเป็น 3 สาขา ได้แก่

- (1) สาขาประกันชีวิต
- (2) สาขาประกันอัคคีภัยและเบ็ดเตล็ด
- (3) สาขาประกันภัยทางทะเลและขนส่ง

ผู้ศึกษาในแต่ละสาขาจะต้องศึกษาในหลักสูตรระดับขั้นต้น 4 วิชา ชั้นกลาง 4 วิชา และชั้นปลาย 5 วิชา รวม 3 ระดับ เป็น 13 วิชา เมื่อสอบผ่านในแต่ละระดับจะได้รับประกาศนียบัตรของระดับนั้น ๆ และสำหรับการรับประกาศนียบัตรในระดับปลายจะต้องเรียนให้ครบ 13 วิชา

รายละเอียดหลักสูตรมีดังนี้⁸

หลักสูตรระดับขั้นต้น (Certificate in Insurance)

วิชาบังคับเรียน 4 วิชา

- รหัส 11 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกันภัย (Introduction to Insurance)
รหัส 12 การประกันภัยประเภทต่าง ๆ (Types of Insurance Contracts)
รหัส 13 การสื่อสารทางธุรกิจ (Business Communication)
รหัส 14 กฎหมายธุรกิจสำหรับนักประกันภัย (Business & Commercial Practice)

หลักสูตรระดับชั้นกลาง (Intermediate)

วิชาบังคับเรียน 4 วิชา

- รหัส 71 การประกันภัยทรัพย์สิน และการประกันภัยส่วนบุคคล (Property & Personal Insurance)
รหัส 72 การประกันภัยทางทะเล และการประกันภัยความรับผิดตามกฎหมาย (Marine & Liability Insurance)

- รหัส 73 การจัดการความเสี่ยงภัย (Risk Management & Financing)
และการบริหารทางการเงิน
- รหัส 74 กฎหมาย และการบัญชีประกันภัย (Insurance Law & Accounting)

หลักสูตรระดับชั้นปลาย (Associate) เรียน 5 วิชา

วิชาบังคับเลือก 4 วิชา

- รหัส 81 การประกันภัยทรัพย์สินขั้นสูง (Advanced Property Insurance)
- รหัส 82 การประกันภัยวิศวกรรม (Engineering & Contract Works)
และการประกันภัยการรับเหมา
- รหัส 83 การประกันภัยความรับผิดตามกฎหมาย (Liability Insurance)
- รหัส 84 การประกันภัยธุรกิจหยุดชงัก (Business Interruption)
- รหัส 85 การประกันภัยต่อ (Reinsurance)
- รหัส 86 เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยทางทะเล (Marine Policy Content)
- รหัส 87 การประเมินภัยทางทะเล (Marine Risk Assessment
& Underwriting)
และพิจารณารับประกันภัย
- รหัส 88 การชดเชยสินไหมทางทะเล (Marine Claims Practice)

วิชาบังคับ 1 วิชา

- รหัส 9 9 จรรยาบรรณสำหรับนักประกันภัย (Code of Professional Ethics)

สำหรับผู้เรียนหลักสูตรการประกันภัย เพื่อรับประกาศนียบัตรตามหลักสูตร
ชั้นปลาย (Associate) จะต้องเรียนให้ครบ 13 วิชา

6. ผู้สำรวจค่าเสียหายทางการประกันภัย

(Insurance Surveyors หรือ Loss Adjusters)

1) ความหมาย

ผู้สำรวจค่าเสียหายทางการประกันภัย หมายถึง บุคคลหรือนิติบุคคลที่ได้รับความยินยอมจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้ส่วนเสียในทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไว้กับบริษัทประกันภัย ได้แก่ บริษัทประกันภัย นายหน้าประกันภัย และผู้เอาประกันภัย เป็นต้น ให้เข้าไปดำเนินการตรวจสอบรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุและรายละเอียดความเสียหายรวมทั้งการตีราคาหรือประเมินมูลค่าความเสียหายของทรัพย์สินในกรณีที่มีความเสียหายเกิดขึ้น โดยคำนึงถึงราคาทรัพย์สินนั้นในราคาปัจจุบันหรือราคาที่จะสามารถหามาทดแทนได้

2) หน้าที่

ผู้สำรวจค่าเสียหายทางการประกันภัยมีหน้าที่โดยทั่วไป ดังนี้

(1) ตรวจสอบความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินโดยละเอียดทั้งสาเหตุ ขอบเขต และจำนวนที่ถูกต้องตามความเป็นจริง

(2) ประเมินค่าความเสียหายโดยคำนึงถึงราคาปัจจุบันหรือราคาที่จะสามารถหามาทดแทนได้

(3) รวบรวมข้อมูลและแสดงข้อคิดเห็นประกอบการสำรวจในรูปแบบของรายงานการสำรวจค่าเสียหาย

(4) ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเป็นกลาง

3) ประเภท

ผู้สำรวจค่าเสียหายทางการประกันภัยสามารถพิจารณาแยกได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้⁹

(1) Staff หรือ Company Adjusters หมายถึง พนักงานฝ่ายสินไหมของบริษัทประกันภัย ซึ่งทำหน้าที่สำรวจค่าเสียหาย พิจารณาทำความตกลงค่าสินไหมโดยตรงกับผู้เอาประกันภัย จัดทำรายงานผลการดำเนินงานเสนอให้ผู้บังคับบัญชา Adjusters ประเภทนี้มีมาแต่เดิมคู่กับการเริ่มต้นของธุรกิจประกันภัยและยังมีอยู่จนถึงทุกวันนี้

(2) **Agent Adjusters** ในทางปฏิบัติเมื่อมีการเรียกร้องค่าสินไหมเกิดขึ้น บ่อยครั้งที่ตัวแทนได้รับมอบหมายจากบริษัทประกันภัยให้เป็นผู้ไปตรวจสอบความเสียหายและสามารถทำความเข้าใจค่าสินไหมแก่ผู้เอาประกันภัยได้ภายในขอบเขตที่กำหนด วิธีนี้มักใช้ได้ในกรณีที่เกิดความเสียหายหรือมีการเรียกร้องค่าสินไหมจำนวนเงินไม่มาก และสถานที่เกิดเหตุหรือผู้เอาประกันภัยอยู่ไกลจากบริษัทประกันภัย วิธีดังกล่าวยังคงมีบ้างในบ้านเรา ซึ่งก็นับว่าสะดวกและเป็นผลดีในด้านการตลาดของธุรกิจของตัวแทนประกันภัย

(3) **Public Adjusters** หมายถึง บุคคลภายนอกที่มีอาชีพอิสระ ผู้ได้รับมอบหมายจากผู้เอาประกันภัยให้เป็นผู้ทำการสำรวจค่าเสียหายทางประกันภัย เพื่อให้เป็นหลักฐานประกอบการเรียกร้องค่าสินไหมภายใต้กรมธรรม์ประกันภัย เพื่อผลประโยชน์ของผู้เอาประกันภัย โดยทั่วไปผู้สำรวจค่าเสียหายทางประกันภัยประเภทนี้อาจได้รับมอบอำนาจจากผู้เอาประกันภัยให้เป็นผู้ดำเนินการทุกขั้นตอนจนถึงสามารถทำความเข้าใจค่าสินไหมแทนผู้เอาประกันภัยได้จนเป็นที่เรียบร้อย ในต่างประเทศผู้ให้บริการประเภทนี้ได้รับความนิยมมากพอสมควร ผู้ประกอบการมักเป็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในความรู้ ความสามารถ และมีความสุจริตในวิชาชีพที่ผู้เอาประกันภัยไว้วางใจให้เป็นผู้พิทักษ์ผลประโยชน์ของตน สำหรับบ้านเราคิดว่าขณะนี้ยังไม่มีผู้ประกอบการธุรกิจในด้านนี้โดยตรง อาจมีสำนักที่ปรึกษาทางบัญชีหรือสำนักงานทนายความบางแห่งที่ให้บริการแก่ผู้เอาประกันภัยในทำนองคล้ายคลึงกัน

(4) **Independent Adjusters** คือผู้ประกอบการอิสระให้บริการสำรวจค่าเสียหายทางประกันภัยแก่บริษัทประกันภัยทั้งหลายเป็นส่วนใหญ่ (นาน ๆ ครั้งอาจให้บริการคล้าย **Public Adjusters**) โดยปกติรับค่าจ้างในรูปค่าบริการและค่าใช้จ่ายในแต่ละงานที่ได้รับมอบหมาย ในต่างประเทศบางแห่งคิดค่าจ้างในรูปสัญญาจ้างเหมาโดยคิดเป็นอัตราร้อยละของเบี้ยประกันภัยสุทธิของบริษัทประกันภัยภายในพื้นที่ที่กำหนด ผู้สำรวจประเภทนี้อาจดำเนินการเป็นธุรกิจส่วนบุคคลหรือคณะบุคคลในรูปบริษัทที่มีพนักงานมากมายก็ได้ บางบริษัท เช่น **General Adjustment Bureau Inc. (GAB)** ในสหรัฐอเมริกา มีพนักงานรวมกันมากกว่า 5,000 คน ใน 600 กว่าสาขา ในจำนวนนี้มากกว่า 3,700 คน เป็น **Loss Adjusters** ให้บริการในแขนงต่าง ๆ ตั้งแต่การประเมินมูลค่า

ทรัพย์สิน การสำรวจค่าเสียหาย การสืบสวนกรณีทุจริตต่าง ๆ การสอบสวนกรณีวางเพลิง การวิเคราะห์ทางบัญชี และงานสำรวจที่เกี่ยวข้องทางวิศวกรรม เป็นต้น

4) บทบาทของผู้สำรวจค่าเสียหายต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการประกันภัย

เมื่อเกิดความเสียหายขึ้นกับทรัพย์สินที่เอาประกันภัย บริษัทประกันภัยต้องดำเนินการพิจารณาชดเชยค่าสินไหมทดแทนตามภาวะผูกพันในกรมธรรม์ประกันภัยที่มีไว้ต่อผู้เอาประกันภัย ในการนี้บริษัทประกันภัยจำต้องอาศัยข้อมูลความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินโดยละเอียด เพื่อประกอบการพิจารณาชดเชยค่าสินไหมทดแทนได้ถูกต้องตามความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงภายใต้เงื่อนไขในกรมธรรม์ประกันภัย ทั้งนี้ต้องไม่เกินวงเงินเอาประกันภัย ซึ่งในบางกรณีมีความยุ่งยากและซับซ้อนจำเป็นต้องใช้ผู้สำรวจค่าเสียหายมืออาชีพประกอบกับความหลากหลายในรูปแบบของกรมธรรม์ประกันภัยที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน ทำให้เกิดข้อจำกัดในการใช้พนักงานฝ่ายสินไหมของบริษัทเพื่อการปฏิบัติงานดังกล่าว และในกรณีที่เกิดความเสียหายจำนวนมาก ผู้เอาประกันภัยย่อมมีความกังวลใจเกี่ยวกับความเป็นธรรมที่จะได้รับจากบริษัทประกันภัยในการสำรวจค่าเสียหายและชดเชยค่าสินไหมทดแทนตามผลการสำรวจของบริษัทเอง

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้สำรวจค่าเสียหายประเภทผู้ประกอบการอิสระ (Independent Adjusters) น่าจะมีบทบาทต่อการดำเนินงานด้านการชดเชยค่าสินไหมทดแทนของบริษัทประกันภัยมากกว่าผู้สำรวจค่าเสียหายประเภทอื่น โดยสามารถสรุปบทบาทที่สำคัญของ Independent Adjusters ได้ดังนี้

(1) สามารถอำนวยความสะดวกแก่บริษัทประกันภัยด้วยการให้บริการสำรวจค่าเสียหายที่รวดเร็วและถูกต้อง ส่งผลให้ผู้เอาประกันภัยเกิดความพอใจ ทำให้เกิดผลดีต่อภาพพจน์ของธุรกิจประกันภัย

(2) สามารถลดข้อขัดแย้งระหว่างบริษัทประกันภัยและผู้เอาประกันภัยได้เพราะผู้สำรวจค่าเสียหายเป็นคนกลางที่มีใช้บุคคลของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นย่อมสามารถปฏิบัติงานให้ถูกต้องตามหลักการได้สะดวกและมีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับได้ง่ายกว่า และสำหรับในกรณีของการประกันภัยหลายราย บริษัทประกันภัยแต่ละรายอาจจะมีวิธีการสำรวจค่าเสียหายที่แตกต่างกันบ้าง ทำให้เกิดข้อขัดแย้งในการพิจารณาชดเชยค่าสินไหม

ทดแทนได้ ซึ่งหากใช้บริการของ Independent Adjusters ก็จะสามารถจัดข้อขัดแย้งดังกล่าวได้ด้วย

(3) รายงานผลการสำรวจค่าเสียหายของ Independent Adjusters ถือเป็นหลักฐานสำคัญประกอบการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทประกันภัยต่อในต่างประเทศ ทำให้ธุรกิจประกันภัยต่อทั้งภายในและภายนอกประเทศเกิดความคล่องตัวในการดำเนินงานด้านการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนโดยอาศัยหลักฐานของคนกลาง

(4) เป็นพยานในชั้นศาลให้แก่บริษัทประกันภัยในกรณีสวมสิทธิ์เพื่อเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย กล่าวคือในการทำประกันภัยทางทะเลเพื่อการคุ้มครองสินค้านั้น เมื่อเกิดความเสียหายขึ้นและบริษัทประกันภัยได้จ่ายเงินชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เอาประกันภัยแล้วก็จะสวมสิทธิ์เพื่อการเรียกร้องหรือฟ้องร้องค่าเสียหายจากผู้ขนส่ง ในการนี้ Independent Adjusters จะเป็นพยานที่ดี เนื่องจากเป็นคนกลางที่ทำการสำรวจรายละเอียดความเสียหายที่เกิดขึ้นกับสินค้า

5) อุปสรรคในการขยายงานของ Independent Adjusters

Independent Adjusters ยังคงมีอุปสรรคบางประการในการขยายงาน ทั้งนี้เนื่องจาก

(1) ในทางปฏิบัติเมื่อเกิดความเสียหายขึ้น บริษัทประกันภัยและผู้เอาประกันภัยยังคงนิยมใช้วิธีการตกลงชดใช้ค่าเสียหายต่อกันในทันที ซึ่งเป็นวิธีการที่ง่ายสะดวกและสามารถทำให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเกิดความพอใจได้

(2) ในการทำประกันภัย ผู้เอาประกันภัยบางส่วนนิยมการเอาประกันทรัพย์สินต่ำกว่ามูลค่า ดังนั้นเมื่อเกิดความเสียหายขึ้นในลักษณะของการเสียหายโดยสิ้นเชิง (Total Loss) ก็เป็นการสะดวกต่อการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวนทุนประกันภัย

(3) ผู้เกี่ยวข้องในการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อเกิดความเสียหาย ซึ่งเป็นผู้ที่ต้องใช้บริการของ Independent Adjuster ยังมีความเข้าใจและให้ความสำคัญกับการใช้บริการดังกล่าวไม่มากนัก เพราะเป็นบริการที่ค่อนข้างใหม่จำเป็นต้องมีการพัฒนาให้มีมาตรฐานด้วยผลรายงานการสำรวจที่มีคุณภาพ เพื่อความสามารถสร้างการยอมรับแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมากขึ้น

(4) การให้บริการของ Independent Adjusters ต้องมีเงินทุนหมุนเวียนมากพอสมควรเพื่อความคล่องตัวในการประกอบการ ทั้งนี้เนื่องจากการให้สินเชื่อทำ

ให้มีลูกหนี้ระยะยาว จึงเป็นผลให้ผู้ประกอบการรายย่อยเกิดปัญหาในเรื่องดังกล่าวและไม่อาจขยายงานหรือพัฒนาธุรกิจให้เจริญก้าวหน้าโดยเร็ว

6) แนวทางการพัฒนาธุรกิจ *Independent Adjusters*

(1) *Independent Adjusters* ควรได้ให้ความสนใจและให้ความสำคัญต่อมาตรฐานของผลงานการสำรวจมากขึ้น และหันมาแข่งขันกันในการเพิ่มประสิทธิภาพของการให้บริการมากกว่าการแข่งขันในเรื่องราคา เพราะจะทำให้ธุรกิจมีจุดยืนที่เข้มแข็งและเป็นที่ยอมรับในด้านภาพพจน์ของธุรกิจ

(2) ควรได้มีการรวมตัวกันในรูปแบบของสมาคมเพื่อการร่วมกันสร้างกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาธุรกิจและเพื่อช่วยกันลดอุปสรรคที่เกิดขึ้น ส่งผลให้ธุรกิจมีความเข้มแข็งในการดำเนินงานมากขึ้น

(3) การร่วมงานกับบริษัทต่างชาติที่มีความรู้ความสามารถสูง เป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาธุรกิจให้มีประสิทธิภาพได้โดยสะดวกรวดเร็วด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่

(4) ควรได้มีการกำหนดบทบาทของพนักงานผู้สำรวจค่าเสียหายให้ชัดเจน และพัฒนาความรู้ความสามารถของพนักงานดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับมาตรฐานงานการสำรวจค่าเสียหายให้เป็นที่ยอมรับและเชื่อถือของลูกค้าที่มาใช้บริการ

คำถามท้ายบท

1. บริษัทประกันภัยโดยทั่วไปสามารถแบ่งส่วนการดำเนินงานได้เป็นกี่เรื่อง อะไรบ้าง ให้นักศึกษาอธิบายโดยค่านึงถึงลักษณะงานของบริษัทประกันภัยเป็นสำคัญ
2. บริษัทไทยรับประกันภัยต่อมีวัตถุประสงค์และเป้าหมายอะไรในการประกอบธุรกิจ เพื่อเป็นคุณประโยชน์ต่อธุรกิจประกันภัยและเศรษฐกิจของประเทศเป็นส่วนรวม อธิบาย
3. สมาคมที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยที่สำคัญได้แก่สมาคมใดบ้าง และท่านคิดว่าสมาคมดังกล่าวมีบทบาทในการพัฒนาธุรกิจประกันภัยหรือไม่อย่างไร อธิบาย
4. ท่านคิดว่าสถาบันประกันภัยไทยมีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาบุคลากรด้านการประกันภัยมากน้อยเพียงใด และท่านจะมีข้อเสนอแนะใดต่อหน่วยงานดังกล่าวในการดำเนินงาน เพื่อประโยชน์ต่อธุรกิจประกันภัย อธิบาย
5. ผู้สำรวจค่าเสียหายทางการประกันภัยแบ่งได้เป็นกี่ประเภท อะไรบ้าง และมีบทบาทต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการประกันภัยอย่างไร อธิบาย
6. ในปัจจุบันธุรกิจสำรวจค่าเสียหายทางการประกันภัยของคนไทยยังไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควรจะเป็น ทั้งนี้เพราะอะไร และมีแนวทางในการพัฒนาธุรกิจดังกล่าวอย่างไร

เชิงอรรถ

¹ สากล ธนสัตยาวิบูล, หลักการประกันภัย, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ : เอดิชั่นเพรส โปตักส์ , 2538), หน้า 287-288.

² สมาคมประกันวินาศภัย, คู่มือธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ : 2534-2535), หน้า 193.

³ สมาคมประกันวินาศภัย, คู่มือธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย, หน้า 287.

⁴ สมาคมประกันวินาศภัย, คู่มือธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย, หน้า 311.

⁵ สากล ธนสัตยาวิบูล, หลักการประกันภัย, หน้า 314.

⁶ สากล ธนสัตยาวิบูล, หลักการประกันภัย, หน้า 317.

⁷ สถาบันประกันภัยไทย, “มูลนิธิสถาบันประกันภัยไทย”, วารสารการประกันภัย, 17 ฉ.65 (2535), 11.

⁸ สถาบันประกันภัยไทย, “หลักสูตรการศึกษาวิชาการประกันภัยของสถาบันประกันภัยไทย,” (กรุงเทพฯ, 2539), หน้า 1-2.

⁹ สมาคมประกันวินาศภัย, คู่มือธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย, หน้า 343.